

Sygn. akt II UK 115/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku H. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Zielonej Górze
o wyższy zasiłek macierzyński,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze
z dnia 14 października 2014 r., sygn. akt IV Ua 14/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 października 2014 r., IV Ua 14/14 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze oddalił apelację H.G. (powódka) wniesioną przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Zielonej Górze (organ rentowy) od wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z 19 maja 2014 r.

Sąd drugiej instancji uznał, że Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował art. 31 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 1999 r. Nr 60, poz. 636, ustawa). Ponadto, należało zastosować art. 52 ustawy celem ustalenia wymiaru świadczenia zasiłku macierzyńskiego i odpowiedniego przepisu art. 36 ust. 2-4, art. 38 ust. 1, art. 42, 43, 48 ust. 1 oraz art. 49 i 50. Zgodnie z art. 49 ustawy „jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego

ubezpieczenia chorobowego, podstawę wymiaru zasiłku stanowi, po odliczeniu kwoty 13,71% przychodu: najniższa miesięczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe za miesiąc, w którym powstało prawo do zasiłku - dla ubezpieczonych, dla których określono najniższą podstawę wymiaru składek - jest to kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę” - art. 20 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585).

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w całości, zarzucając mu naruszenie art. 49 ust. 1 pkt 1 oraz art. 36 ust. 2 ustawy.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka podniosła występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: w jaki sposób rozumieć należy pojęcie „miesiąc kalendarzowy”, o którym mowa w przepisach ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa. Od ustalenia, co należy rozumieć pod pojęciem „miesiąc kalendarzowy” zależy prawidłowe określenie podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego, przysługującego na podstawie przepisów ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa. Obowiązujące przepisy nie rozstrzygają wprost, w jaki sposób należy liczyć miesiąc kalendarzowy na potrzeby ustawy, w szczególności w celu ustalenia podstawy wymiaru zasiłku macierzyńskiego. Przyjęcie jednego z dwóch odmiennych stanowisk, co do sposobu rozumienia pojęcia „miesiąc kalendarzowy” prowadzić może do różnych skutków prawnych. Pierwszy sposób interpretacji tego pojęcia (zdaniem powódki słuszny) prowadzi do wniosku, że miesiąc kalendarzowy należy interpretować zgodnie z art. 11 ust. 5 ustawy, na mocy którego za miesiąc uważa się 30 dni. Termin obrazujący, kiedy upłynął miesiąc kalendarzowy powinien być zatem liczony wedle zasad określonych w art. 112 k.c., a więc *a momento ad momentum*. Odmienny pogląd sprowadza się do uznania, iż okres miesiąca kalendarzowego, o którym mowa w art. 36 ust. 2 ustawy należy rozumieć jako okres obejmujący pełne kolejne nazwane miesiące, stanowiące jedną dwunastą część roku.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zagadnienie prawne należy zawsze połączyć z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzyganej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Dopiero przy tak sformułowanym zagadnieniu Sąd Najwyższy ma podstawy do dokonania oceny czy jest ono rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Tymczasem zagadnienie prawne skargi powódki zostało sformułowane z naruszeniem powyższych wymogów, gdyż jako problem prawny wskazano kwestię „w jaki sposób rozumieć należy pojęcia „miesiąc kalendarzowy”, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa”.

Niezależnie od powyższego, w kwestii tej Sąd Najwyższy wypowiedział się już w wyrokach z 28 sierpnia 2012 r., II UK 34/12 oraz z 6 września 2012 r., II UK 36/12, zaś zaskarżony wyrok Sądu drugiej instancji uwzględnia zapatrywania prawne wyrażone w uzasadnieniach przywołanych orzeczeń. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia jakiegokolwiek argumentacji podważającej sposób rozstrzygnięcia sformułowanego powyżej problemu prawnego przy użyciu argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu przywołanych wyroków Sądu Najwyższego. Dlatego należy uznać, że pełnomocnik powódki nie wykazał występowania publicznoprawnej potrzeby rozstrzygnięcia problemu prawnego przedstawionego we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

